

Johan Sietzema "Luchtschelven"

Op een vlakte
afgeschraapt tot op een diepte
alwaar oorspronkelijk groen nog huist.
Bedijkt,
nat is het de plek van oorsprong
waar leven ontkiemt.

Voedingsbodem voor een plek van geborgenheid,
beschutting als een soort vangnet.
Niet het vangen,
niet het gevangen nemen,
niet het beknotten als doel,
maar de plek vormt een groeiend bouwsel.

Gestoken,
gevlochten,
afgedekt
en geschut
met hout en riet
als schuilplaats.

De stapeling,
bundel van materiaal
waarin natuur zich vastzet,
aan hecht,
inkruipt.
Een broedplaats
voor plant, insect en vogel,
een netwerk in het moeras.

In tijd vloeien
omgeving en plek,
materiaal en bouwer
samen
en schilderen het geheel
tot een constructie,
zichtbaar onvoorspelbaar.

Aanleiding is het omschrijven van de plek, nog niet vastgelegd in vorm. Het beeld groeit uit in een duiding van nieuw land.

In tijd vloeien omgeving en plek, materiaal en bouwer samen en schilderen het geheel tot een constructie, zichtbaar onvoorspelbaar.

Deze "luchtschelven" samengesteld uit wiepen, slieten, stammen, riet en teen vormen een groeibouwsel, een onbewoonbaar stulpje in het rietland.

Catalogus: kunstbroedplaats, een kunstproject in Nationaal Park De Weerribben.
uitgave: St. Rerun Producties, 2005 ISBN 90-808565-2-5.

Documentaire: "je weet nooit hoe kunst een haas vangt" DVD/VHS. Rerun Producties
A,dam.